

Když vítr rozhodil všude už vlákna bílá
když mlha krajinu už dlouze políbila
a mokré verše podzim deštěm píše
den do tmy halí se jak přísná abatyše
do svého hávu v kterém světu mizí
když les už chladný je a vůni nenabízí -
poslední snítky slézu hýčkám ve své dlani
a je mi jako bych byl svědkem umírání

A zatím to jen zem už chystá místo sněhu
který se vrací vždy ve věčném koloběhu

Ten večer přišel jako stín jak někdo náhle cizí
snad jeho plachý stesk se i v nás tiše vplíží
v tom dlouhém večeru se i nám někdy stane
že vracejí se chvíle dávno oplakané
když listy našich dnů už mají odstín žlutý
a neklid mladých let je v nitru uzamknutý

To moudrost podzimu přišla po době zrání
je lehká jako dech jak tiché vyrovnání

Senoseč

Tak se naklánějí
ve velké závratí
nad věčnou propastí země

Není úzkosti v jejich umírání

Někde hluboko dole
v bludišti kořínků
život sbírá novou sílu
a ony
užaslé nad svým pádem
prožívají tajemnou mutaci
slunce ve vůni

Č a s k o s e n í t r á v y

Když stébla
v pokorném uctívání
vycházejí slunci vstříc
to cvrček pod drnem
zpívá jim píseň labutí
a stromy
zaseknuté do oblak
nesvedou vítr z jeho cest

Jen hlína přivítá mé stopy
a jí půjdu se zpovídat
že viděl jsem louku
svlékat se z ranní mlhy

P r o č p o u t á š v í t r

Proč poutáš vítr
do svých vlasů
když jívy hasnou
v záři pozdního slunce

Večer po kapkách
zvlněným tichem
rozplétá copy
prvním stínům

M a j á k

Marně se vlny snaží
zpřetrhat jeho pouta se skálou

Zahalený věčným mlčením
jak varovný prst míří k nebi
aby z té výšky
září svého oka
rýsoval lodím cestu k životu

M o ř s k á r o m a n c e o d P a c i f i k u

Moře si hraje s přídí bárky
moře si hraje s kamením
příd' bárky míří do Polárky
a já sním

Do břehu jak do kusu sýra
zaťal své drápy černý stín
Noc svoje brány otevírá
a já sním

Na nebi měsíc hvězdy loví
háží je dolů na můj klín
do moře sklouzne po lanoví
a já s ním

S t o p y v p í s k u

Stopy v písku
přikryl už čas
vějířem vzpomínek
a zavál je
barevností osudů

Jen směr nedokázal jim změnit -
jejich směr
od úsvitu k soumraku

Z a m y š l e n í

Odkrývám do jiskření
nahodilé vzdechy
když ve vteřinách
voní hloubka neznáma

Cestami hvězd
jdou tiché kroky
nových zrození

G o l e m ů v p á d

Šílený Golem zkazil svůj výstup
Před nosem mu zabouch´ kustod dvéře
když právě Golem chtěl číst o nevěře

Tak sebral svých pět švestek a dál
vypravil se na svou smutnou cestu
však zakopl neb nic už nevnímal

a padl rovnou do kanálu
plného špíny a domovních splašek
však Golem se smál jako šašek
který kašle lidem na jepičí chválu

v ruce má vždy flašku s trpkým pitím
když baví lidi s rozšklebenou tváří
jen šminkou kryje unavené stáří
a v sobě tutlá bolest nad svým žitím

Golem si sedl doprostřed těch kalů
smál se na krysy šmejdící tam kolem
on velký slavný tajuplný Golem
jen slzy věděly o jeho žalu

L o u s k á n í l í s k o v ý c h o ř e c h ů

Na směny přicházejí
divocí psi
a čelistmi ocelovými
drtí lískové ořechy

Něčí stopy v blátě

Slepí lidé chodí deštěm
rozpačití uplakanými chodníky
a šlapou do bláta
svůj spěch

Tak trochu slz a trochu soli
trochu vlhka na kůži
a něčeho
co bolí steskem kapek -
večerní déšť je vždycky smutný

Jenom moje kroky jdou
vedle tvých stop
abych tě snáze poznal
až bude zítra svítit slunce

Tato a další ze sbírky básní Já tě doprovodím

Snad přece

Snad přece
vykreslí Polárka něžný sen
šedému kameni

Hřívá Mléčné dráhy
zasadí do srdcí
výhonky přání
a Měsíc vpálí do nebe
podivné znamení

až ti dva
do noci vejdou
čímsi zmámení

Ruce

..... a kdosi přišel

V tu chvíli
zachvěl se vzduch v pokoji
záhyby záclon
z temných koutů procitla slova
a nesčíslnost pohybů
přiřplula ohnivým vírem
čekaných dotyků

Touha spustila se ze stropu
jako vlna horka a zimy
a kdosi
dosud neviděný
vzal na sebe celou tíhu
myšlenek a nadějí

A potom
setkaly se ruce
jako němé přivítání lásky

Ještě nezemřela láska

Potom že nechodí
večerní stezkou touha
v kabátě z naděje

Pokorně se skloň –
zář padá dolů
mlčící výškou nebe

Otevři očima pro krásu
klec samoty
a jen jediné slovo
pošli do změti času

vždyť ještě nezemřela
Láska

Jestli jsem ti ublížil

Jestli jsem ti někdy ublížil
ty odpustíš mi jistě
ať zůstane vše čisté
na co budu často vzpomínat

Jestli jsem ti někdy lhal
neteskní
Často je pravda smutná pro člověka
Jednou ho ranní
jednou leká
jednou je těžká jako okovy
a člověk nemůže s ní dál

Jestli jsem ti někdy ukřivdil
pochovej ten den
Ani pro mě není lehké přiznání
Vždycky jsem toužil vzít tvou hlavu do dlaní
a vyléčit vše polibkem a úsměvem

Jestli jsem však někdy zranil tvou duši
pak chtěl bych s tebou plakat

Ne
nehněvej se na mě
Ta dálka
přes kterou chtěl jsem k tobě jít
mě jítřila a brala mi můj klid

A jestli přece v koutku tvého srdce
zableskne se někdy výčitkou
tak pouze proto
že jsem tě nechal odejít